

Taikurin taivas

Viiltoja ja piirtoja - Osa 6

Kohti uutta

Harri Koivisto

Copyright © 2015

Omakustanne: Taikurin taivas

Viiltoja ja piirtoja - Osa 6 / Kohti uutta

Kirjan tekstit, kuvat ja suunnittelu: Harri Koivisto

Teoksen sähköinen jakelu ja kaikenlainen tulostaminen omaan ja muuhunkin käyttöön

on ehdottomasti sallittua.

Ja vieläpä oikein toivon sanojen leviämistä.

Lisäksi toivon, kun luet kirjaa, kertoisit siitä minulle sähköpostiin taikurin.taivas@gmail.com.

Ja jos tekstejä jossain lainaat, mainitse nimeni ja vaikka tämän kirjan nimi ja viel' kotisivuni osoite www.piiras.com. Näin kiinnostuneet voivat löytää lisää luettavaa.

Mikäli haluat käyttää tarinoita kaupallisiin tarkoituksiin, ole minuun yhteydessä tuon saman sähköpostin kautta.

- Harri kiittää

Lukijalle

Tämä on Viiltoja ja piirtoja -kirjasarjan kuudes ja viimeinen osa. Tai oikeastaan jo seitsemäs, sillä kesällä 2014 julkaisemaani Taikurin synty -kirjaa voidaan pitää kirjasarjan ensimmäisenä osana.

Koko valmistunut kirjasarja, on noin yhden vuoden mittainen matka Taikurin synty -kirjani jälkeisestä ajasta.

Kaikki kirjani löytyvät alla olevasta linkistä.

Matka on tuonut eteeni monenlaisia tilanteita ja kysymyksiä, joihin olen etsinyt vastauksia. Monenlaista olen löytänyt, ja niistä kerron kirjasarjan teoksissa.

Tässä osassa lähdetään kohti uutta. Uusi alku hyvin onnistuneen sydänleikkauksen jälkeen. Selän kivut olivat poissa koko toipilasajan, mutta palasivat heti, kun elämää vanhoihin uomiin sovittelin. En osannut heti lähteä uuteen suuntaan, vaikka tarkoitus varmaankin oli niin. Siksi vaivat palasivat.

Myös uusi vaiva, ehkä leikkauksesta johtuva rytmihäiriö, huolestutti ja kerran sairaalaan asti juoksutti. Siellä seurattiin yön yli ja sitten lääkkeitä neuvoteltiin. Niitä jopa aika lujin sanoin suositeltiin.

En suostunut lääkkeisiin, vaan aloin tutkia häiriön todellista aiheuttajaa. Sillä matkalla löysin erilaisia vaihtoehtoisia syitä kehon toimintahäiriöille ja niiden hoitamiseksi kotikonstein. Niistä kerron kirjassa.

Myös ihmissuhdeasiat kulkevat tarinassa hyvin voimakkaana. Kirja päättyy ”Taikurin nainen” -unelmaan ja intuitiiviseen huokailuun tulevien muutoksien ja uusien näkymien edessä.

Tarkoitukseni on jossain vaiheessa lukea osa runoista myös **äänirunoiksi**. Löytyvät aikanaan kotisivuni linkistä.

Tervetuloa mukaan runoilijan matkalle.

Toijalassa 28.10.2015

Harri Koivisto

PS. Kirjan muotoilu on suunniteltu toimivaksi tableteilla ja e-kirjan lukulaitteilla. Onnistuu kyllä tietokoneellakin, mutta tekstin asettelu on aika vasenreunainen.

Kirjojen ja äänirunojen linkki: <http://www.piiras.com/e-kirjat>

Sisälllys

Viiltoja ja piirtoja - Osa 6

Kohti uutta

Sydänleikkauksen jälkeen	6
<i>1 Miks' vaivat ain palaavat</i>	<i>7</i>
Paluu vanhaan	8
Ei enää kuin ennen	11
Kuin enkeli ihanin	14
<i>2 Aikojen lait ja Tieto</i>	<i>16</i>
Ajan ja ajan takaisen lait	17
Tieto	18
Johdatus on syvää elämää	22
<i>3 Rytmihäiriö</i>	<i>24</i>
Tuk tuk tukutukutuk tuk tukutuk	25
Sanojen tähden kaikki	26
Keho parantajana	27
Mielen salaiset liikkeet	29
Sinä vastasit, sittenkin	31
Pyörrytys	36
Puutostila	37
Anna aikaa vaikuttaa	39
Vastaanotin ja lähetin	40
Syvät sisäiset	42
Voisiko olla niin	49
<i>4 Ajatuksia hoitajille - ihanille</i>	<i>51</i>
Mistä tunnet toisen ihmisen	52
Vielä yksi vaiva	54
Sydämen tykytykset	56
Odottamaton puhelu ja suuria kysymyksiä	57
Oi, rauhoitu!	59
Koetus on kova	64
Salatut sanomat	67
Väreitä ja värähtelyitä	68
Kalibrointi	71

<i>5 Kohti uutta ja vapautta</i>	<i>72</i>
Palautuu polku lupauksien	73
Vapaus uhkailusta	74
Jo toisen ikävän	76
Minä paranin	79
Ei runoja ilman tunteita	80
<i>6 Totuus ja valhe</i>	<i>81</i>
Totuus - valhe	82
<i>7 Taikurin nainen</i>	<i>84</i>
Runoilijan kahleet	85
Virtojen on virrattava	86
Minä haaveilen	88
"Se jokin"	89
Taikurin nainen	91

Sydänleikkauksen jälkeen

Hommat on tehty - onnistuneesti
ja taas on rauha maass'.

Vain selän vaiva enää kiusana
vaik' hetken jo olikin poissa
antoi mennä ja riekkua
muutaman kuukauden ennen leikkausta
ja kolme kuukautta viel' jälkeenkin sen
- sit palasi taas hiipien.

Minä tiedän sen syyn
kas, selän vaivat monesti henkisiä lie
- jokin elossa painaa
tai jokin väärä asia minua vie.

Mutta, se hoituu taas
kun elämä suuntansa näyttää
tulevien odotukset ja haaveet täyttää

sillä, oi, tehtävää viel' paljon on
matka edessä kuin loputon
- vaikka... kaikella aina myös loppunsa on.

Sanoillakin
runoillakin...

*

1 Miks' vaivat ain palaavat

*Paluuta vanhaan
vaik' piti matkata uuteen
- tutustua tulevaisuuteen.*

*Vanhassa vaivat ennallaan
entiset
ja uudet...*

20.04.2015

Paluu vanhaan

Paluuta vanhaan
vaik' piti matkata uuteen
- tutustua tulevaisuuteen.

Vanhassa vaivat ennallaan
entiset
ja uudet.

Uudessa elot
vaivattomuudet.

Valinnan vapaus aina on
vaan, tutkittava syyt ja seuraukset:

mistä tuli
ja milloin

miten ilmenee
miten pahenee

mitä aiheuttaa
millä saa sen pois
ett' elo taas arvokasta ois.

Ihminen
on se anturi
se eloamme myös ohjaa;
reagoi
vapautuu
tuntee hyvän ja pahan
nauttii rahan ja vallan
- ihmisen mieli ja liha.

Keho kaikkineen
vie edelleen
tai sitoo paikalleen.

Outo se on
ja omituinen
herkkä ... niin herkkä

mittari, kuin hento varpu konsanaan;
taipuu sanojaan - tai on taipumatta
ilmaisee tapahtumia
tahtoaan suuremman vallan.

Se puhuu!

Tavalla ja toisella se puhuu
kannattaa kuunnella;
kertoo suuntia
tahtoja suuremman, paremman
- ohjaa tulevan.

Siks' paluu vanhaan
on paluu vaivaan
vaik' on tehty ja valmistettu uutta
ja uutta varten kaikki;
herkkä koneisto kuulemaan
tulevia puhumaan
ja vanhalla siin' ei sijaa lain
- uuden jo sijaan sain.

*Siks' vanha
ei mahdu uuteen
ei mahdu tulevaisuuteen
eikä saa se rinnalla ratsastaa
sillä, sen paikka ei ole siinä
koska, siinä ei mikään riitä.*

*Uus' on luotu rauhaan ja hiljaisuuteen
puhumaan
kuulemaan
julistamaan uutta*

*ja uudessa ei voi olla
vanhan vauhdissa
ei sen tahdossa, tuudissa
- elämä on nyt tarkoitettu elää uusissa.*

*Siksi, sinä tiedät sen;
uudelleen muutoksen
vaivan vapautuksen
ja levon, rauhan.*

*Olet saanut uuden kauhan uutta varten
ja vanha vain pilaa sen
tuntemattomuuden
miss' ei ole valtaa ei voimaa hällä
näkemättömällä.*

Miss' on kipu
min keskus on se

min säteilee ilmoittaen
sen vaikuttaen
heijastaen terveyden, sairauden.

Sillä, vikaa ei ole
on vain tie ja tahto
ja seuraus on vaiva
jos kulku ei puhtaana.

*

28.05.2015

Ei enää kuin ennen

*Ei paluu kumpikaan
ole tarpeellista
- on olemassa viel' muuta
uutta raikkautta.*

*Sillä sitovia molemmat ovat tavallaan
vaik' tahtomattaan.*

*Syy olet sinä itse;
toiseen itsesi vangitse
mielesi
tahtosi herkän kautta
olet kuin velvollisuutta
lupausta
vaik' et luvannut mitään olekaan
kannat kahleita
etkå henno sanoa: -Ei! En tahdo!*

*Ja olet itse itsesi vanki
ja vangitsija
vaik' tilanne oisikin mukava
mutta sitova
ajatuksia
tekoja
ja vapautta karkottava
oman itsen tahdon
ja oman tien unohtava.*

*Tulee pian toisen tie
ja toinen tie
mi sinua taas vie.*

*Ja se tie, mi sinun itsesi on
on mahdoton
tai sitten ain' päässä taistelun.*

*Ja tämä tie:
kahden tien tie
ei ole mahdollinen
se aina toista pois sulkien*

*kun toista kulkien käy tie
- se vapautta aina vie
ja sisåisen ristiriita on läsnä
- oman itsen kautta
kun et osaa/jaksa valita
sitä oikeata.*

Olet kiinni toisessa
ja kun tahtosi on muualla
olet vankina
vaik' oiskin vapautta
on kuitenkin sitovia ajatuksia
- molemmilla.

Ja sinua jo syö
toisen ajatustyö ja odotus
olet kohde
toive jostakin
- se salaisesti sinua syö.

Siks' yhteen on luettava
kaikki tuo edellä oleva
jossa on kuvausta
rauhasta ja vapaudesta.

Ja jos toinenkin niistä järkkyy
sisäinen stressi jo mielessäsi kärkkyy
vaatien, edellyttäen
tahtoen, toivoen
suostuen toisen tahtoon:
- "En loukata tahdo
en pahaa mieltä
ennemmin olen poissa omalta tieltä
kun, toiselle pahaa mieltä"

ja olet poissa sieltä
miss' ois oltava sun
- paikan toivotun.

Ja tämä!
on se ristiriita
sen sisäisen stressin syy
- älä itseäsi muualla myy
kuin vain sinne
minne oma sisäinen mieli ohjaa
ja tahtoo.

Et elä enää
kuin eletty on ennen
elon menneen
ja monien vuotten mennen.

Et elä enää kuin elit sä ennen.

Katsos, uusi on sijaan laskettu;
uusi valta
uusi voima

*uusi tahto
uusi suunta.*

*Et sitä tunne
etkä ees aina muista
mutta, se on se suunta
mit' varten kaikki tää vaiva:
korjata ja kunnostaa
vaivoista vapauttaa
ja tahdoista toisen ihmisen
vaik' niin hellän ja suloisen
mut' suuntiin muihin ohjaten.*

*Siin' on sun ongelmasi syy
se ikuinen ristiriita
ja vapauden kaipuu*

*... ja ennen kaikkea se tehtävä
joka on tärkeä
eikä sitä
sen tulosta ja tarkoitusta
saa tärvellä.*

*Ei ees omalla himolla
halulla
omalla toiveella
tahdolla.*

*Elät kuin vangittuna vapautta
jossa vapaus on
ja jossa sitä ei oo.*

*Elät elosi kohtaloo
kohtaloo ja tarkoitusta
ajan
hetken rajallisuutta
kuin itsen unohdusta.*

*Et elä enää
kuin elit sä ennen
et elä kuin elävät muut.*

*Puhuvat muita muitten suut
sinulle puhuvat suuret suut
ja - vahvaksi siitä tuut.*

31.05.2015

(Wanhan tanssikellari sulkeutui eilen illalla)

Kuin enkeli ihanin

Kuin enkeli ihanin
vaatein valkein
kultaisin kuvin, kimaltein

olit sinä
sinä iltana
kun tanssimme kaunis päätöksensä sai
paikassa jossa
ensi kerran minut tanssiin hait.

Nauravan suusi, sen muistan
kehosi ilon edessäni mun
ja tanssimme
kun syliisi pehmeään sulauduin
- kuin niin kauan minä sulautunut oon
turvaan
kohtaloon.

Väreili illassa ihanassa
laulujen, tanssien lomassa
myös salainen, hiljainen väre
viimeisen iltamme väre
- eron väre
jonka taustoja ei kenkään ymmärrä, nää
kuka selittää osaisi elämää.

Iltamme päätteeksi
ennen lähtöä
lauloin karaokessa laulun
"Vähän ennen kyyneleitä."

Sen osoitin Wanhalle
ja viel' kuin salaisesti sinulle
mun uskolliselle ihanalle daamille.

Kun asemalla olit minua saattamassa
minulla jo kotimatkan lippu kourassa
sinä halasit, suutelit
minäkin sinua
- ehkä hellemmin kuin koskaan ennen
lyhyesti vain
- minä muiston hetkestä sieluuni sain.

Toivotit hyvää kesää
- oli toukokuun toiseksi viimeinen päivä.

Sanoit sanoin
elein
katsein sen
minkä minun ois pitänyt kakistellen
- en vain osannut.

Sinä lähdit
minä jälkeesi katsoin
kahdesti käännyit, toisillemme vilkutimme
sitten katosit aseman portaikkoon
- olit poissa.

Minä junassa...

Viel' tekstiviestein toisiamme kehuimme
kiitimme
yöhön katosimme
- omiimme
- tuleviimme.

Kaunista.

En itke.

- Vielä.

*

2 Aikojen lait ja Tieto

*Vaik' järjestys on
on myös voima suurempi takana sen
jok' vaikuttaa eloa valvoen.*

*Ei kaikki ole kädessä ihmisen
vaik' elääkin hän kuin kaikeu tuhoten*

*- myös rakentaen uutta
elon jatkuvuutta.*

30.05.2015

(Junassa matkalla Hesaan,
Wanhan kellarin viimeisiin tansseihin)

Ajan ja ajan takaisen lait

Vaik' ajassa on ajan lait
kantautuvat huokaukset, huudot, ylitse sen
mit silmin katselen.

Vaik' järjestys on
on myös voima suurempi takana sen
jok' vaikuttaa eloa valvoen.

Ei kaikki ole kädessä ihmisen
vaik' eläkin hän kuin kaiken tuhoten
- myös rakentaen uutta
elon jatkuvuutta.

Ja, mitä hyötyä ois anoa ja apua pyytää
ellei missään ois ketään kuulevaa
vastausta, viisautta antavaa.

Siksi, vaik' lakinsa kaikella
ajalla ja ajallisella
on lakinsa myös sen takaisella
- viel' suuremmat lait
josta viisautta, ymmärrystä hait
ja sait
silloin, kun sitä sydämesi syvyydellä hait.

*

30.05.2015

Tieto

*Kysyä muilta
on luopua omasta tuumasta, tahdosta
tiedosta suuremmasta.*

- Epäuskoa.

*Onko viisaampi se toinen
viisaampi kuin sinä itse
viisaampi kuin tieto
min rukoillessasi saanut oot.*

*-Onko viisaampi toinen
vaik' vajavaista kaikki.*

*-Eikä tietoa suurta ole kellään muulla
kuin minulla
- ja pieninä palasina
ain hetkin sinulla.*

*Luottamus se on, mi kysyessä kärsii
ja se on aina itseltäsi pois
- jospa tuo toinen viisaampi ois.*

*Kuinka hän olla vois
vaik' mielipiteensä hällä
ja omansa tehtävä.*

*Niin, kuinka toinen vois täysin ymmärtää toista
vastata kysymyksiin joista
ei mitään syvän ymmärrystä
- on vain elämän kokemusta
ja jokin aavistus pohjalta tiedon sen
mi mukanaan kulkien.*

*-Siksi, jotta mielesi vois olla vapaa
ja aivoitteluja vailla
ole vain rohkea ja kannan
se tieto ja taakka
mikä sinulle annettu on
- äläkä ole uskoton, onneton.*

*Sillä, kuka vois kertoa totuuden
seast' ihmisviisauden
mi kasvanut on etsivän/löytävän kautta
ja jokainen on vast' matkalla.*

Vaan, jos yks' tiedon syvän hippunen
ajassa
lähteest' ajattomien
on suurempi kuin koko polku se
mi ihmiskuntaa vie perille
- sinne, jonnekin, joss' tavoite on.

Sinne nyt nähdä mahdoton.

Mut' se yksi tieto
- se kultahippunen
vuoti lähteestä suuruuksien
ajattomien
miss' ei ole aikaa, ei paikkaakaan
ei lähtöä, ei maaliakaan.

Vaan, siellä on kaikki tässä ja nyt.

Tieto ei ole kehittynyt kuin tieto ihmisen
pienen pienest' kasvaen
ja saavuttanut sen
miss' tänään astelen.

Ja jo huomenna
on tietosi eilinen
uusia sijaan nostaen.

Mutta, tieto ylimaallinen
on tieto ajattomien
mist' kaikki tänne vuotava on
- ja suunnitelma on suunnaton.

Kysytkö sitten tietoa siltä
jok' ajattomien osalta osaton on
vaik' ajallisen viisaus ois suunnaton.

Yksi nähdä voi yhtä
ja verho on poissa.
Toinen kulkee kuvissa joissa
avautuman näkymät näkymättömien
kuvat kuulumattomien.

Mutta, vaik' verho on poissa
on se vast' yksi verho vain
verho seuraava jo esteen eteen sai.

Verhoja on paljon
ei vain yhden verhon takana
ole koko salainen maailman.

*Vaan, verho aina verhon jälkeen
ett' ois jokin kasvun tie
mi ihmistä viisauksiin vie.*

*Mutt' viisaus, mi verhoista lävitse tulee
on viisautta kaukaista
joss' huomioituna
monia ulottumia.*

*Siks' ei lepää se
vain yhden verhon varassa
sillä, ajaton tieto
on ajallisesta kaukana
eikä sitä ymmärrä ihminen
kun katseensa vain ajallinen.*

*Ja, jos joku yltänyt on taakse ajallisen
äärelle ajattomien
hän äärellä suurten vast' väristen on
- tieto on pohjaton.*

*Ja nyt, ymmärrä se
ett' kaikki ei ole mahdollista ihmiselle.*

*Toiselle voi olla enemmän kuin toiselle
ja kaikkea ei ole kaikille.*

*Yks' tiedon yhden saa
toinen toisella ratsastaa
mutt' tieto toisen
ei ole tieto toisen
siks' kulkevat he erillään
ja toteuttavat omaa tehtävää
sen tiedon mukaan, min matkalleen saanut on
- ei kenenkään tieto ole pohjaton.*

Sillä aina pohja on.

*Katso nyt siis näin.
Näe asiat ja tieto oikein päin:*

*Kell' tietoa on
häll' tietoa on
mutt' tieto ei ole pohjaton
- siinä aina pohja on.*

*Mutt' rukouksin etsien
huokailen
itsensä kuin unohtaen
ken etsii vastausta
hän sen myös saada voi
tieto verhoin läpi sen hälle toi.*

*Ja jos luottamus
usko
kuin taistelu puolest' totuuksien
on vilpitön
hänellä myös vastaus on.*

Ja se vastaus on pohjaton.

Siinä vastauksessa tieto on.

*

31.05.2015

Johdatus on syvää elämää

*Miks' toinen ain tietää paremmin vois
mikä toiselle oikein ois.*

*Mistä toisella se tieto, jos itsellä ei?
Mikä itseltä sen tiedon poies vei?*

*Hyvä on kysellä ja kuunnella
jos on epävarmuutta
mutta, tieto on oltava itsellä
ett' ois riittävästi varmuutta
mikä on se oikea
ratkaisu
tie
teko
mikä on se suunta, veto
minne mentävä
mitä tehtävä
mikä valittava
ett' ois ratkaisu oikea.*

*Sillä, jos toisen tiedon mukaan tietä käy
pian ei päämäärää enää missään näy.*

*Ja mutkittellee matka
kohti tuntematonta
ja matkan valta on toisella
- totuutta tuntemattomalla.*

*Totuutta
sinun totuutta
sinun matkasi määrää ja päättä
- ei sitä toinen sinulle säädä*

*vaan, oman mielensä mukaan hän ohjailee
tänään tänne
huomenna jo toisaalle
sillä, mieli on muuttuvainen
tuntemattoman tutkivainen
tietoin mukaan hän päättäen
uuden tiedon muuttaen.*

*Siks' oma tieto
tieto ja tunto
oma sisäinen kuin omatunto*

*ei perusta tietoon, ei valtaan
ei voimaan puheen, mainoksen
- vaan, tietoon sisäisen
syvän kaukaisen - jos sellainen on
sen suunta on muuttumaton.*

*Ellei sitä sisäistä näköä omasta tiestä oo
miten toteuttaa kuin kohtaloo;
ehkä voimakkaan intuition mukaan
tai vain jonkin oudon halun
jota välttämättä ei ymmärrä kukaan.*

*Jos ei ymmärrä ehkä sitäkään
joss' selkeä tie
vie ihmistä mennessään.*

Johdatus on syvää elämää.

*

3 Rytmihäiriö

*Rytmihäiriöt yllättäen mun eloani häiritsi.
Pyörrytti.
Kerran ambulanssiinkin pakotti
ja sairaalan yhdeksi yöksi.*

*Sit' kotiin reseptilappu kourassa.
Sillä ois kehoa vaimennettava.*

Vaan, runoilija itsepäinen ei tyytynyt siihen...

Ja etsintä alkoi ...

10/2015

Tuk tuk tukutukutuk tuk tukutuk

Niin, rytmihäiriöt yllättäen mun eloani häiritsi.
Pyörrytti.
Kerran ambulanssiinkin pakotti
ja sairaalan yhdeksi yöksi.

Sit' kotiin reseptilappu kourassa.
Sillä ois kehoa vaimennettava.

Vaan, runoilija itsepäinen ei tyytynyt siihen.

Ei suostunut kehon toiminnan muokkauksiin ulkoisin keinoin
vaan, tutkittava oli, mikä kaiken on syy
joka sydänrytmin muutokseen päätty.

Ja näin matkasi runoilija
kaukaisille
salaisille
kysymyksille ja vastauksille
taisteluille ja koetuksille oman uskon mukaan.

- Saas nähdä, uskooko tätä kukaan.

*

10.07.2015

Sanojen tähden kaikki

Soppaa keittäessä
kirjan ensi osan työstön jälkeen
tuli mieleeni ajatus: -Entäs, jos sittenkin...

... oisi niin
ett' "sanat" on syy
miks' tuolla tavoin kuljettiin.

Ettei syy ollutkaan todellinen
vaan, vain "sanojen tähden" tarpeellinen.

Sillä, syy toki totta olla voi
mutt' runoilijan tehtävä
oli olla vain se
joka sanat esiin toi.

Ja jotta
... se mahdollista
ett' olis se totta
pitää järjestää runoilijalle tilanne, jotta
sanat syntyä voi.

Ja viel' kivutkin
ett' tilanne kuin todellisin
sillä, tosihan se on
sen tuntea kukin kohdallaan voi
ett' toinen ihminen
vaivat esiin toi.

Ja kun kirjoitettu on ilmoille sanat raastavat
vaivat runoilijan vapauttavat
ja polku on käyty
tunteet eletty ja nähty
ja hän kuin palata takaisin voi

- sanojen tähden
elämä tämän kaiken eteensä toi.

Toivonko tuo ymmärrys
taas eteen toi.

*

10.07.2015
(Yöllinen ajatus)

Keho parantajana

Etten vain selittäisi
tätä outoa tuntoa
sydämen sykettä liian kiivasta.

Se jostain alkunsa sai
- en tiedä mistä
huolestuin liian kiivaista sykkeistä.

Sit' ymmärsin
kun mielessäni kyselin
että tarkoitus sillä;
jokin kehon tarve, toimitus
jokin kuin ... tasapainotus

- ei turhan huolen aiheutus
vaan, tarkoitus
korjata jotain
paikata
puutetta
tunnetta
siksi, kiivasta sykettä
- vaaratonta.

Vaik' aika
... lääketiede
ei tunne sitä
kehon korjausta
paikkausta
puutetta jonkin syvän tunteen
sisäisen herkän mielen
viel' tuntemattoman kielen
kun tahtoo sanoa se:
-Anna minun rakentaa itse
tie terveydelle.

Ei jokainen kehon reaktio
kuin oikku
ole sairaus, oire
vaan, sen oma korjaus merkitykselle
mi kuin sivuun luisunut on
... jo kuin puuduttavan sanan - kohtalon.

Siks' ei syytä huoleen
ole kehon oireesta
ei merkistä oudosta, kuin tuntemattomasta

vaik' tunne jo tuttu on
- vaan, tausta
se viel' tuntematon.

Ei tutkita vain seurausta
ja kiiruusti hoitaa sitä
vaan, tutkia tulisi se
ett' ilmoittaa se, mitä?

Ja, se seuraus
oire
on vain korjaustoime.

Ja kun tasapaino on saavutettu siitä
mi aiheutti oireen
- mihin ei ymmärrys aina riitä
palajaa keho paikallensa
luonnolliselle tilallensa
sillä, vahva se on ja taitava
ongelmien korjaaja.

Ja, jos se itse saa tehtävänsä tehdä
on toipuminen tervettä
eikä vahingoittaa tule sitä kiireisin toimin
joiden tuloksena ties mitä.

Anna valta omalle keholle
sen voimalle ja taidolle
toteuttaa tahtonsa ja tarpeensa
oman parantumisensa.

Ja tietää se myös aikansa
ja paikkansa tässä ajassa
ja mikä kulloinkin tarpeellista.

Ja jos kaikki jo tarpeetonta
on jatkonsa mahdotonta
eikä viisautta ole jatkaa sitä.

Jää vain suuri kysymys: Mitä?

*

Viel' aamulla oli mun jatkettava...

11.07.2015 seuraavana aamuna

Mielen salaiset liikkeet

On vielä mun jatkettava
tuota yöllistä ajatusta
kehon toiminnasta
jossa on luottamusta
sen viisaudesta.

Kas, mieli pyörittävä
 ajatuksia synnyttävä
 kiihdyttävä
jo aikaan saa sen
kehon virityksen.

Ja mielen liikkeet;
rauhallisuus
 mi vaimentaa
kiihko
 mi kiihdyttää
pelko
ahdistus
jokin kaukainen
 ilo
 rakkaus
 ikävä, kaipaus
 jännitys

nuo kaikki jo aikaan saavat kehon muutoksia
eikä kaikki ole ees omassa vallassa
vaan, oman vallan takana
on maailma

joka tänne näkyville ulottuva ja vaikuttava
vaikket tiennyt sitä
ett' miksi tapahtuu, ja mitä.

Ja tätä nyt ihmetellään
sykkeen syviä vaihteluita;
miks' levoton mieli
 jos julma kieli
 ahdistus toisen ilmeistä, sanoista
 pahoista ajatuksista
vaik' kaukaa kantautuvista
rakkauden muistoista
 sisäisen kaipauksista.

Hallitsetko itse nuo?
Ne vain salaisesti hiipien tulee sun luo.

Ja sinä reagoit
vaikket ees huomaa sitä
ett' mitä tapahtui ja miksi
keho muuttui kireäksi.

Ja mikä tuon kaiken esille tuo
näkyville
kuuluville...?

Keho!
ja jokin mielen kaukainen osa
alitaju
tai viel' kauempaa tulee se
mi sinuun nyt vaikuttaa.

Ja keho, miten se?

No, sydän herkkä liikutuksille.
Se menneistä, olevista, vauhtinsa saa
keholle jännittyneelle voimaa pumppaa

eikä ihminen itse ees huomannut sitä
salaista kaukaista mielen liikettä
mi kaiken sykkeen aikaan sai

... kun, vaikka kuin huomaamatta muistoissa
jotain entistä armasta nai.

*

12.07.2015

Sinä vastasit, sittenkin

Oi, Elämä
varastatko minulta mun elämän
kun hetkin tunnen
kehoni vähenevän;
oireiden kaikenlaisten mua vaivaavan
arjen iloista kadottavan.

Minä kyselen
hetkin kuin sisälläni huudan
rukoilen
pyydän: -Oi, armahda!

Vaan, Elo
sinäkö ankara?

Mikä on tahtosi Sun
kun näin sallit vähenevän mun?

Viel' menisin minä
ois niin paljon touhua
tahtoa
liikunnan riemua
vaik' naiskauneuden halua

vaan, Sinä!
aivan kuin et sallisi mun enää
elää ihanaa elämää.

Mikä on tahtosi Sun?
Miks' tahdot kärsivän mun? minä kyselen
ratkaisuja, viisautta etsien.

En löydä!

En ymmärrä
vaik' vastauksia saankin
ja sanojen paljous vihkoni täyttää
- ne monesti niin viisaudelta näyttää.

Vaan, silti...
elämän kuin solmut
kivut
huolet
sydämen sykkeet
mua rajoittaa
- maahan painaa paikallensa
kuin aloillensa.

-Minä tahdon! minä huudan.

-Minä tahdon vielä
mennä ja elää.
Ei kuihtuminen
katoaminen
ole elämää.
- Ei vielä!

Eikä ollenkaan!
jos itse valita saan.
Väheneminen on raastavaa.

... Olet hiljaa ...

-Mikset vastaa, sinä Elämä?
Miks' vaikenet!
Miks' haluat mun
vain kuin kiemurtelevan edessäsi Sun.

-*Et kysy*, minä kuin kuulen vain.
Noinko lyhyen vastauksen sain.

-Kysynhän minä!
Katso vaikka, tuossa edellä.
Miksi miksi miksi!?

-*Katso taaksesi*, minä kuulen vain.

-Ei kun eteen! minä katsoa tahdon.
Eteen, ja elämään
viel elämättömään.

Sinne minä katsoa tahdon.
Olla, ja viel' nauttia
elon mahdollisuuksia ja kauneutta.
Touhuta ja rakentaa
viel' jotain uutta tulevaa.

-*Vaan, katso taaksesi*, sinä sanot vain kuin uudelleen.
Kyllä minä kuulen
sinun kysymyksiä huudelleen.

Vaan, katso... etkö nää. Elämää.
Ja sanojen virtaa... Etkö näe?

Ilostako ne kumpuavat
onnesi hetkistä
hauskoista?

*Niistäkö ne... elämän sanat
kantavaiset
auttavaiset.*

Niistäkö ne?

*Kait jokainen nyt iloita osaa
mennä ja touhuta
ajallisista nauttia.*

*Vaan, moniako sanoja
kantavia
voimaa antavia
syntynyt on iloista
karkeloista.*

*Eikö ennemmin surusta
ja elon taisteloista
kun onnea on puhkaistu
matkan tekoa katkaistu.
Otettu onnea pois
ett' elon syvemmät tunnot esillä ois.*

*Ja niissä hetkissä
taitekohdissa
kivuissa, säryissä
ikävissä
luopumisen hetkissä*

*niissä...
on sanojen virrat vuolaat
kun kyynelissä avuttomana kuolaat
ja voimaa hetkeesi anot ja pyydät
kun huutoja ympärillesi syydät
jonnekin...
jonnekin...
jotakin suurempaa etsien
hetkin tavoittaen.*

*Onko ollut noita
kun koet, elät, onnesi karkeloita
etkä ees pysähtyä ehdi
kun edessäsi vain hohtaen kutsuvi
jokin uus kirkas tähti.*

*Mutta, kun se lähti
- se elosi kirkas tähti
kun tulikin pimeys, synkkä yö
kun se muutos
riisuminen
sinua lyö.*

*Niin, silloin...
katso taaksesi... niin silloin
on se sanojen virta.*

*Silloin sinä tavoitat jotain sellaista
jot' et muuten tavoittaa voisi.*

*Ei muuten, ne elämän viillot
niin kirkkaana soisi.*

*Ja niitä viiltoja... katsohan
niitä viiltoja on oltava
sillä, ilman niitä ei ole sanoja
ihmistä auttavia
kantavia.*

*Sillä, eihän iloissa ketään kantaa tarvitse
liitävät siellä kuin itsestään.*

*Vaan, suruissa
elon käännekohtissa
muutoksissa
yön pimeissä hetkissä
raskaissa retkissä...
niissä ne sanat
kuulijansa löytävät.*

*Ja silloin... ne kantavat
voimaa antavat
ja raottavat elämän tietä
- elon syitä ja tarkoituksia
joist' ei ihminen vielä tiedä.*

*Sitä varten...
sinne...
elon syville
vastauksiksi huudoille
uusille lupauksille*

*sinne...
jos kerran tahdot "kirjoittaa auki elämän
ja elämän tehtävän"
- kuten hautakivesi tekstin piirtelit.*

Miten sinä ne tekstit kuvittelit?

Niin, mitä sinä kysyitkään...?

- ... nnn ... En muista, enää.

-Ehkä ... taisin kysyä, että: Miksi?

*-Niin... ja oisko syntynyt tätäkään tarinaa
jos vain oisit syntynyt onnen kulkuriksi.*

-Niin... mutta... anna silti
illan tanssi!

*-No, saathan sinä tanssisi
ja saathan sinä kaiken muunkin
ja sanoilla täytän suunkin
... ja ilosi saat
ja samalla myös voimaa jaat
kun onnea tuntea saat.*

*

Ja minä sain illan tanssini
iloni
ja liikunnan riemuni.

19.10.2015

Pyöritys

Vaan, se pyöritys heti
oli tutkittava pois
rytmihäiriökö sille aiheuttaja ois.

Ei ollut, sen selvitin.

Syviä kyselin ja ymmärsin...
ett' niskan jännitys
hartian seutu ja koko selkä
ne leikkauksen jälkeen pinteeseen jäi.

En huomannut sitä, kun touhuamaan aloin
mökkipuuhia ja pikku jumppia
- tuli aivojen verenkierrolle ahdasta.

Mutta, mun pikkuinen hieroja
enkeli ihana
mut vaivastani vapautti
tarkalla katseellaan ja taitavilla sormillaan
jännitykset laukaisi
- ja olin vaivastani vapaa.

Taikurin maailma oli taas vakaa.

*

24.05.2015

Puutostila

Puutostila
aiheuttaa ongelmia.
Elimistö kaipaa
tarvitsee toimiakseen yhtä ja toista
jota kaikkea ei saa ravinnoista.

Ei puuro sisällä
ei leipäkään
ei ravinteita riittävää määrää.

Ja jos puute ilmaantuu
keho oireilee
ei toimi oikein;
ei saa käskyjä
ei kuule pyyntöjä
väsy
ei saa voimia oikein toimia.

Siitä sitten ongelmia vaik' vakavia
- tai vakavilta tuntuvia.

Vaan, jos keho tarpeensa saa
vaiva katoaa
parantuu tasapaino ja häiriö on poissa
mieli ei enää kulje peloissa.

Vaan, rauhoittuu koko koneisto
mieli levon saa
jo koko keho huokaa
kun paine on poissa

elo kuluu opinnoissa
joiss' tieto arkinen tarpeen on
- tarve on pohjaton.

Ja miten pienellä vaivalla
pienellä tiedon painolla voi ratkaista
monia vaivoja ja raskauksia

ja estää moni turha taakka
turha pelko ja vaiva
jossa lääkkeillä vaarallisilla tartutaan
voimia palauttamaan
ja ratkomaan puutostilan aihetta
johon ei ehkä uskota.

Mutta, jos puutosta on
kehon terve toiminta on mahdoton
ja ilmenee monenlaista
outoa ja kaatavaista
sairautta vaik' tuntematonta.

Kas, keho on niin herkkä ja hieno
oikein hoidettuna soi kuin juuri viritetty piano
- kaunista kuunneltavaa
vaan, hoitamattomana kauheaa.

Tämä opiksi tästä
hetken elämästä
joss' ihminen on se anturi parahin
- hoitamattomana huono
mutt' hoidettuna toimivin.

Siksi, kaikella aina syynsä
ei vailla merkitystä
ole ohjaus, ratkaisu mikään
tarkoitus on tuoda esille tietoa lisää.

Ja huoli on terveellistä
se ihmistä kuljettaa tiedon luokse.

Vaan, älä sinä, ihminen
liian kiiruusti juokse
väärin hoitojen luokse.

Mutta, niin...
kuka sanoisi aina sen
vääräksi minkin tuomiten.

Apunsa kaikella auttavainen
toinen helppo
toinen vaik' raskaanlainen.

25.05.2015
(Puutostilaan lisäravinteiden ottamisen jälkeen)

Anna aikaa vaikuttaa

*Elimistön on annettava tasaantua
aineen vaikuttaa ja kaivautua kehon osille
joilla vaikutuksia kehon toiminnalle.*

*Eihän mikään hetkessä
ellei suoraan suonessa.
Jotkut ovat nopeita
- hermostossa.*

*Lihaksistossa
elimistössä
sähköisissä järjestelmissä
aika on pitkä
koska, ovat niin syvällä
autoimmuunissa toiminnassa.*

*Ne eivät niin nopeasti muutu
mutta rauhoittuvat, kun saavat apuansa
ja löytävät paikkansa
ja oikean aikansa toimia.*

Monimutkaista?

*

24.05.2015

Vastaanotin ja lähetin

Niin, ihminen on anturi
vastaanotin ja lähetin.

Se itseensä kerää
ja itsestään antaa;
tietoa kerää
ja tietoa antaa.

Vaik' aurinko, ajatellaas
monenlaista se tarjoaa
ja ihminen vastaanottaa
- ei ainoastaan D:tä
vaan, kaikenlaista
alkaen lämmöstä.

Ja jos ihminen ei niitä saa
se pian jo kaiken rapauttaa.

Kaikesta ihminen kerää kaikenlaista itseensä
monenlaista viel' tuntematonta
väreilyjä terveitä
tai aiheuttaen sairautta.

Ihan noin huomaamatta vain
minä johonkin avun
tai oudon sairauden sain

kaikki kun säteilee
hyvää tai pahaa
- eikä unohtaa sovi rahaa
ja sen valtaa.

Ihminen siis anturi
rekisteröi monenlaista
arvokasta
ja arvotonta
mut' tieto ois aina arvokasta

ettei salakavalasti huomaamatta
keräis yllensä turhia vaivoja
eikä uskoisi kaikenlaisia mainoksia
muka ratkaisuja, apuja

- niillä kerätään vain rahoja.

Ymmärtää seasta oikea ja väärä
siinä sitä oiskin jo tehtävä;
tunnistaa, mikä todella on hyväksi mulle
mikä turhaksi
mistä jopa uusia vaivoja
ennestään raskautetulle.

Antureita tarvitaan
antureita hyvän
antureita ymmärtää näkyvän
ja näkymättömän.

Sillä, ei anturi yksin näkyviä anturoi
vaan, näkymättömiä myös
vaik' hän itsensä näkyville ankkuroi.

Tutkittu on paljon näkyvien maita
tutkimatta viel' kuin kokonaan
on näkymättömien taivaita.

Ja moni apu näkyväisen
on apu annettu näkymättömien
- niistä apu parhain.

Vaan, moni apu vain näkyväisen
kokemuksen, tiedon hankitun kautta
on viel' matkalla kohti sitä
mikä ois todellista.

Mutta, erottaa tuosta hyvä ja paha
onkin jo vaikeata
sillä moni asia auttavainen
moni myös sairastuttavainen.

Anturi niistäkin aikanaan selvän saa
vaan, moni niistä raskaan hinnan maksaa.

25.05.2015

Syvät sisäiset

*Jos sinä kuuntelisit, et hermoilisi
sillä kaikella aina
on tarkoituksensa.*

*Tälläkin hetkellä
ja sen tiedolla
... sinulle itsellesi
ja muille
- elon hermoiluille.*

-Nnn-NO?

*-Niin, sisäinen vaiva
ei kehon, vaan mielen
se ihmistä järkyttää
jännittää
ja sotkee hienoa ja herkkää järjestelmää
- jota siis sen sähköiset toiminnot myös ovat.*

*Rentoutus ois parasta;
hiljentyä
pysähtyä
ja olla vain hetkinen
ja antaa kaiken tasaantua
- kuin myrsky, ja jälkeen sen
on taas tyven.*

*Myrsky sisäinen
sisäinen sisäinen - ymmärrätkö...
niin syvällä
ett' ajatus ei sinne yllä
tietämätön
tuntematon
kaukainen jossain
... jossain kaukana
ajatusten ja tuntemusten takana.*

*Siellä, on se myrsky
jost' et tietoinen ole lainkaan
eikä kukaan muukaan
- ellei sitten ole korvia kuulla
silmiä nähdä tuntemattomia
kaukaisia ulottumia.*

Ja ihmisen sisin sisin
on kaukainen ulottuma
viel' kaukaisempi kuin avaruuden tähtien taus
- kas, sinne viel' silmin nähdä voi
korvinkin jotain kuulla

mutta, sisintä sisintä voi vain luulla
ei aina ees luullakaan
kun ei voi mitään nähdä, ei kuullakaan.

Siellä,
 syvällä
 sisällä
kaukana ajatusten takana
ja tietojen näkyvien
ihmisen viel' ymmärtämättömien
siellä... on se syy
- ja keho järkkyy.

Hoitaa voi seurausta
vaan, ei poistu hoidolla se
mi kaiken on takana
- liian on se kaukana
ihmisen tavoittamattomissa.

Vain matkata sisälle sisälle
tilalle kaukaiselle kaukaisuuksien taa
se voi syyllisen tavoittaa.

Eikä sekään viel' syyllinen lie
kas, monimutkainen on ihmisen tie.

Seuraus sekin on jostakin;
 annettuko?
 mukaan otettuko?
 kaukainenko salainen tapahtuma?
 menneitten unohtuma?

Syy ei syyllinen.

On tapahtuma kaukainen
joka nyt ongelmia aiheuttaen
on esille tullut.

Ihminen luullut
ett' kehon vika on syyllinen, vaiva
vaan, ei!
Keho tilan/ongelman esille toi
minkäs ihminen itse sille voi.

Ja nyt!

Miten ratkaista tuo?

Miten päästä syyllisen luo
sen alkulähteelle kaukaiselle
kuin ajattomien takaiselle
vaik' kaikella aina aikansa on
- aikansa myös ajattoman.

Ja sieltä! ... löytyy se
mi vie ratkaisun perille
kuin unten maille, syville vesille
tuntemattomille kuville
unelmille.

Ja juuri "unelmille" on se kaukaisen kaukainen
syvien, elon takaisten valtojen ja voimien
lupausten
tahtojen
toiveiden
- elon tarkoituksien.

Sinne! Siellä! on se
mitä, oi ihminen, tavoittele.

Et muuttua sinä sitä voi
vaik' onkin se kuin syyllinen
vaan, syyllinen itse... on ihminen
suunnitelmastaan poiketen ja sitten kärsien
kuin kaukaisten virtojen virtaamattomuutta
elon ihanaa ulottuvuutta, joka ei toteudu
ei kulkeudu
ei tapahdu se
mi vie perille

sille unelmalle
mi siellä kaukana
kuin majakkana loistava
on sumussa
vaik' edelleen olemassa
kutsuvana
kuultavana.

- Elosi unelmana!

Etsi se!
ja suuntasi sille
ja ristiriita, mi syy on oireille
on poistuva tekosi myötä.

Vaatii se vähän työtä.

Vaan, ei työ-työtä
vaan, sisäistä kasvua, kulkua
etsiä outoa polkua kaukaisuuteen
ja kaukaisuuden taa
- siellä ratkaisu sua odottaa.

Ja nyt! Miten?

On monia sisäisen katsomisen teitä
niistä monet jo suoralta kädeltä poies heitä
vaik' hyvääkkin niissä monessa
vaik' oikeasti tehottomia.

Ei vain maata ja huokailla
kuunnella jotain suloista. Ei!

Vaan, rauhoittua ja kuunnella
kuin suuruuksien puhetta
joka on oppaana matkalla.

Se on ainoa tie onnistua
edetä ja löytää
hetkin voimaa matkalle pyytää
ja taas astua askel alemma
tai ylemmäs, miten vain.

Näin sinä, kuin jonkin suuremman ohjauksessa
vastauksen sait
kun sen yhdessä etsien hait.

Keho on anturi myös siis toisin päin
minä nyt sen näin.

Anturi sisältä ulos!

Ei vain ulkoisen kokemus ja sisälle vienti
vaan, sisäisten kaukaisten heijastuma
tänne kaukaiselle ajalliselle.

Ja, miten?

Ilman opastusta
on matka turha.

Ja opas ei ole ihminen monien sanojen
vaan, hiljainen
ääni sisäinen.

Se sinua polun päässä oottelee
oottelee, ja kuin huokailee:

-Miss' viivyt sinä.

Lähde jo matkalle!

Ja näin kulkien
matkaa yhdessä edeten
tulevat eteen monet kysymykset
- ja vastaukset
joit' et ees kysyä osannut.

- Olet helpottunut.

Ja mutkitellen kuin pientä polkua
monia kulmia
heijastumia
on esille nouseva - viisautta!

Ja rauhassa
puhella ja kuunnella
olla vain kuin turvassa
kaukana
ja yhä vain kauempana.

Ajallinen katoava
unohtuva
- vain matka rauhaisa.

Eikä polku suinkaan vie suoraan perille
vaan, matka voi olla pitkäkin
sille tarkoitukselle.

Ja kun vihdoin
viimein
on edessä se
mille lähdettiin matkalle
seisoo edessä se!
min lupauksen annoit unelmalle.

Ja matkan viisaus tiivistyy
aukeavat lukot
ja monet tukot

ja se syy... on siinä
miks' ihmisellä
niin monenlaista ollut on.

Kaikki kuin kädestä kohtalon.

Ja se kohtalo
on juuri tuo unelma
ja matka sille
on ihmisen elon kudelma kaikkineen
mutkineen ja suorineen
ojineen ja allikoineen
päivänpaisteineen ja onnineen.

Ne kaikki vastauksensa saa
kun ihminen tuon polun pään tavoittaa.

Ei se ole kuolema
jos aattelit sinä niin
vaan, se on vasta se elämä
ja elämän tehtävä
jonka tulisi siis edetä
jos se hetkin sammunut on
- jokin mutka kuin voittamaton.

Tämä matka sille voiton suo.

-Tule, oi ystäväin
oman polkusi lähtöhetken luo.

Ei se ole vain yksi hetki
ett' hiljenet ja olet siinä
ja odotat, ett' kaikki oli siinä.

Ei!

Se on matka
jossa tulee kulkea
edetä
ja uudet ihanat pienin palasin syliinsä sulkea.

Ja jokainen palanen
on kuin yks' kultahippunen
joita matkallasi poimien
kokoat kuin aartehen

ja perillä se aarre
on sen kaiken vain palanen
siihen ihanasti sulautuen.

Sitten sinulla on koko aarre unelmien!

Näin kauas
mun piti omaa polkuani käydä
ett' avautui riittävästi
miks' vaiva kulkua estävä
oli löytyvä:

Annettava on pois hyvä ystävä
joka on matkalleni esteenä.

Ja samalla tässä nyt huomasin
ett' omalla polullani
nyt yhden mutkan matkasin
löysin seurauksen ja syyn:
- itseäni väärään suuntaan myyn.

Matkan on jatkuttava
siks' oli mulla jarruja
ett' vois syy kirkkaammin esille tulla.

- Viisas opas mulla!

Niin, minä huokaan...
ei ole tämä polku vain saamista
se on myös antamista
luopumista

jotta taas luopumisen kautta
vois saada jotain uutta
ja matka vois jatkua.

Polku ei ole vain ajatuksia
vaan, myös tekoja
ajallisia
ja ajattomia
joihin siis ajallisilla teoilla on heijastumia.

Polun kuvaaminen onkin monimutkaista.

Ja matka jatkuu...

*

27.05.2015

(sairaalassa käynnin jälkeisenä aamuna
siis, siitä pyöryttämisestä ja rytmihäiriöstä)

Voisiko olla niin

Oisiko...

voisiko olla se niin
ett' poistuis tää vaiva ihan itseksiin

ett' rauhoittuisi keho
vaimenisi kuin syttyikin
outoihin väreisiin
kaukaisuuksista kantautuviin.

-Mahdollista?

*Mahdollista on se
ett' syy mi aiheutti värinän
... jos poistui se
poistuu myös oire.*

*Syylle on syy.
Jos otettu se pois
eikö silloin jo mahdollista ois:
ei seuraus kaukainen
min syy aiheuttaen ois pois
jos aiheuttajaa, syytä
ei enää paikalla ois.*

Voisko olla se niin
ett' vaivoista kuin itsestään palauduttiin
toivuttiin.

Voisko olla se niin
ett' vaivasta vapauduttiin.

*Voi! se olla niin
sillä, ellei enää ole syytä
ei ole seuraustakaan
ei vaivaakaan.*

*Vaan, kysymys onkin nyt:
Miks' syy päättynyt?*

*Mitä tapahtui sille
mi vei sinut hetkellisille kärsimyksille?*

*Vaik' ei suuria vaivoja ollutkaan
oli vain matkaa
ja polun kuin viisauttavaa mutkaa.*

*-Minä poistin sen
mi vaivoja aiheuttaen.*

Oisko käsi enkelen
oisko siiven kulma suloinen
ett' se voimallaan koskettaen
vaivan poistaen?

*Kun polun mutka valmis ol'
kun käyty
katsottu taas kerran
kun opittu
pelätty hetken verran
 kuin niin monesti ennen
 vuosien mennen
ja menneitten mutkien jo kaukaisten

kun, katsottu kuin kaivoihin syviin
reunalla kurkittu ja opittu
sit' palattu arkeen ja kirjoitettu siitä*

- ja taas... se siitä.

Niin, oisko mahdollista
ett' vaiva vois kadota
kuten se jostain tulikin
yhtäkkiä sulikin
eikä tarkoitus ollutkaan edemmäs.

*-Onhan sinulla tehtäväs
mi tärkeämpi on kuin on kannettava vaiva.*

Tämä nyt mieleesi paina!

*Ja kulje urheana
vaik' pelko ajassa ain' ihmisen osa on
kun toteuttaa hän kuin salaisen kohtalon
mi tuntuu joskus, kuin mahdoton.*

*Vaan, elämässä kaikki mahdollista on.
Älä ole uskon.*

-Otanko sydänlääkettä vielä?

*-Vaik' syy on poissa
jatkuu viel' hetken kaiku kaukainen
kehoa kiusaten*

*joten, voi vaimentaa sitä
ett' mieli ois vakaa.
Syyn poistuminen toipumisen takaa.*

4 Ajatuksia hoitajille - ihanille

*Mistä tunnet, sinä ihminen
toisen ihmisen
mielensä sisäisen
tai osansa elon ihmeellisen.*

29.05.2015
(Ajatus lääkärille, hoitajalle)

Mistä tunnet toisen ihmisen

Mistä tunnet, sinä ihminen
toisen ihmisen
mielensä sisäisen
tai osansa elon ihmeellisen.

Mistä tunnet, sinä ihminen
ihmisen
joll' elo
päämäärä
on ikuisien.

Mistä tunnet, sinä ihminen
elon tarkoituksen
min elää toinen.

Kehoa voit sinä lääkitä
arvata väristyksiä
vaan, et tiedä sinä tehtäviä
mit' toisella tehtävänä on
- mikä on kohtalo.

Syy voi olla muu
tarkoitus mi vaivan kautta toteutuu
ja tehtävä ei aukea ilman sitä.

Ja katsomalla
karkottamalla sen hetken vaiva
ja vaatimalla muutosta
mi vain aiheuttaa voi raihnautta

teetkö silloin apua
vaiko vahinkoa
estämällä elon tosi tarkoitusta ja tietä
mist' toinen ihminen ei mitään tiedä.

Ihminen on arvaamaton ja hieno
ja elonsa tehtävä;

eteneekö se
vai tuhoutuuko pois

jääkö pian tekemättä se
mi tehtävä hällä ois?

-No, tulee toinen
jossain
jostain
mi paikkaa sen tien
sillä, minä tahtoni aina perille vien.

Vaan, se ensimmäinen
alkuperäinen tie ja tahto
on aina paras
sen tulisi toteutua

sillä, sillä on se aika
ja paikka
joka on se oikea
myöhempi on vain paikkausta
vailla todellista tulosta.

Vaikka, onhan silläkin aina
omansa ulottuma.

Niin, mistä tiedät, sinä ihminen
elon tarkoituksen toisen ihmisen
syyn
ja seurauksen

- ja tuloksen
mit' kohti mennä tuli
jos tehtävä hyvä kesken sulii.

*

03.06.2015

(Rytmihäiriön jatkuessa)

Vielä yksi vaiva

Kuin vaivasta vaivaan
vaik' tarkoitus ol' ihan muuta;
oikein terveenä antaa elämälle suuta.

On pesty ja puunattu
astiaa puhdistettu ja paikattu
- oikein korjattu.

Ja kuin viime hetkellä vielä
yks' särö löydetty.

-No, mikä tää nyt on vielä!?
Eikö matkaan vielä?

*-On viel' vaiva sisäinen
syvä, ei ulkoinen
mielen teko, aiheuttaen
astialle värettä
ylimääräistä häiriötä.*

*Ei astialla värisevällä
suorittaa voi tehtäviä
vaan, kunnostettava viel' sekin on.*

- Ei tehtävä ole mahdoton.

Sitten astia vihdoin valmis on.

-

Mutta, millä poistan värinän
millä kunnostan syvän viivan
haavan
kehon kuin oikun tuntemattoman?

Itsekö keksin
vaiko lääkkeillä kauhistuttavilla
eloa, kehoa rasittavilla?

*-Niin, mikä tahto elon on?
Mikä tahto kuin kohtalon?*

*Lääkekö hirmuinen
vaiko luonto pehmoinen?*

*Syy jo pois...
oireko lääkittävä ois?*

*-Sulaa hulluutta rasittaa kehoa
mi matkalla terveyteen ois
vaivan aiheuttajasta pois.*

Kovasti täss' uskoa koetellaan
ja luottamusta
ja rohkeutta vastustaa
aikaa ja ajan tapaa asiaa hoitaa.

-Oi, anna mun voittaa!

*

26.06.2015
(Vielä hetkittäin tykytystä)

Sydämen tykytykset

No, mistä sitä sydämen kiivasta tykytystä
kuin väärää rytmitystä
jota sit hoidetaan kuin väärin;
vaatii lääkitystä
ja sähkösykäystä.

No, ei ainakaan kahvista
eikä varsinkaan aamukahvista.
Joskus ehkä illan, yön liiasta ilosta.

Mutta yleensä se ei juomasta, ravinnosta
vaan, onnesta
jostain sisäisestä kaipauksesta

tai
elämän ristiriidasta
jonkin syvän polun horjumisesta
kaukaisen tarkoituksen toteutumattomuudesta
tai sen toteutumisen pakosta

tai
jonkin suuremman käden ohjauksesta
tahdosta
voimasta
viedä ihmistä pois arjen väärästä suunnasta
sinne oikeaan
joss' palautuu se sisäinen rauha
ja hän tuntee sen: -Tämä... on se oikea matka
jota mun käytävä on.

Sydämen häiriö on vain kuin kädestä kohtalon
joko sen hyvyttä, jonka kohdata sain

tai
sen lujaa ohjausta: -Oi, palaja polullen!
kun vaivoja tottelemattomuudesta
elämän syvää tahtoa kohtaan
minä itselleni hain.

*

27.06.2015
(Sydänhoitajan puhelun jälkeen)

Odottamaton puhelu ja suuria kysymyksiä

Ja just'
kun minä jo taas elämästäni nautin
vaivastani paranin
- sydämen rytmin oikusta
joku sanoo, ett' kyse on vakavasta asiasta.

Lääkärit ja hoitajat puhuvat riskistä
ja sillä pelottelevat
- pian jo sillä mulle aikaan saavat
kuvattua vaikeutta.

Ja että lääkkeitä pitäisi silti ottaa
vaikka itseni niin terveeksi tunnen
ja joka päivä vain paremmaksi
onnellisemmaksi
- mun suloisien päivieni jo huolestuneeksi
epävarmaksi.

Nekö minut pelastaa kaikesta riskistä?

Entä muut elämän riskit, miten niiden kanssa on?
Mitä kaikkea mun syötävä ois
mitä jätettävä pois
ett' eloni turvallista ois.

Lääkkeetkö sen turvan antaa?
Nekö minut kuin ikuisen turvaan kantaa?

Entä niiden sivuvaikutukset
ja niiden aiheuttamat vaivat
monet tunnetut
tai viel' tuntemattomat oireet?

Millä minä niistä
- uusillako lääkkeillä taas selätän ne
myrkyillä kuin turvaavilla
omaa puolustusjärjestelmää tuhoavilla
ja alas ajavilla?

Kyllä niillä jo taas kaikilla
ollaan pian uusien riskien rajoilla.

-Oi, miten minä tässä oikein eläisin?
Millä eloni ihan oikeasti turvaisin?

Miten voisin olla mies onnellisin?

Onko mun turvani niissä
vaiko jossain suuremmissa;
suuremmissa suunnitelmissa
liekö kohtalossa
mi kuin suuri salaisuus meille ihmisille viel' on.

Minä haluan terveenä toteuttaa
mun eloni kohtalon
enkä oudoilla
keholle vierailta aineilla uhata sitä
mist' ei ees tänään täyttä varmuutta
- saako lie ajan päästä minulle aikaan vaikka mitä.

-Oi, minä huokaan taas.

-Oi, anna rohkeutta olla minä.

Vai, pitääkö minun kuin koko ajan pelätä
elämän epävarmuutta.

Eikö pelko
- vaik' elämän pelko
jo voi synnyttää salaista stressiä
ja se stressi taas aiheuttaa aineenvaihdunnan häiriötä
ja sydämen niin herkkien solujen ja virtojen vaivoja
- eli, juuri niitä
mistä minua pyritään kuin vapauttamaan.

On tämä elämä aikamoista taiteilua.

Lääkärit ja hoitajat:

Vaan, on ne kyllä ihania
minua niin hyvin hoitavia
ja minusta huolta pitäviä.

Kiitollinen siitä minä olla saan
ja hyvin on aina toiminut kaikki.
Siinä ei moitteen sijaa.

Vaan, entäs jos tuo kuin riskien hoito
hyvän ja terveen elämän minulta
kuin huomaamatta pilaa?

27.06.2015
(Sydänhoitajan soiton jälkeen)

Oi, rauhoitu!

-Oi, mieli, rauhoitu!
Minä tunnen, kuinka kiihdyit sinä eilisestä
puhelusta yllättävästä
ja kehoni rauhaisan sykkeen kiivaaksi sait.

Sydänhoitaja soitti
olivat määränneet minulle
sydänlääkettä ja verta ohentavaa
- niillä tarkoitus on kehoni riskiä poistaa.

Keho raukka, nyt aamulla ajattelen
sinunko syysi se ois
jos mieleni on soitosta kuin raiteilta pois.

Muutetaan
turrutetaan kehoa
ettei vain sille vauriota
mielen liikkeistä muuttuvista
ajatuksista suuttuvista.

Eihän se keho tässä' syyllinen lie
jos kiivas nyt hetken on mielen tie.

Eikä lie mielikään se syytetty tästä
ulkupuolelta tulleesta häiriöstä.

Ja kuka se on kuin kolmas
joka nyt huolissaan on noista kahdesta
kuin aina keskenään kamppailevasta;
huomaa mielen kiihtyneen
huomaa kehon toiminnan muuttuneen.

Ja se kolmas tässä sanoo:
-Rauhoitu mieli!
-Rentoudu keho!
Ole rauhassa, ei tässä' mitään hätää ole.

Ja minä huomaan nyt
kuin ymmärsin
ett' keho raukka tässä' ketjussa viimeisin

ja sille
- minä sanon, ett' raukalle -
heijastuvat nuo oireet
joita lääkkeillä taltuttaa tulisi.

Aivan kuin lapsi, joka ulisi... pitäisi huomata
kun vanhemmat on omistaan ihan pihalla.

Pitää mennä sen ketjun alkupäähän
ja etsiä sen kaiken syy
sitten vasta tuo viimeisin, keho - leppy.

Siis, yksi ylemmäs - mieli.
Mikä mielen kiihdytti?
-Se oli hoitaja, joka soitti.

Miks' hoitaja soitti?
-No, kun keho aiemmin oli sykkeensä saanut.

Mistä saanut?

*-Niin, jostain syystä;
sisäisestä salaisesta jännityksestä
jostain tilanteesta
ihmisestä
ihmissuhteesta kiristävästä
huolta aiheuttavasta.*

No, miksi niistä
tilanteista
ihmisistä?

-Elämään epäsopivista.

Miten niin, epäsopivista?

Ja jo taas kuljetaan ketjua kauemmas
kuin koko elämän hallintaan.

No, miksi se sitten olisi tolaltaan?

*-No, jos koko paketti
on poistunut pois omilta raiteiltaan.*

Mistä ihmeen raiteilta?
Mistä ne sellaiset?
Kuka alle asetti?

Niin, ja nyt ollaan jo kaukana
jossain elon alussa
kun pieni paketti istui omassa vaunussa
matkalippu kourassa.

Ja lipussa sen matkan pää
luvaten
kuvaten kuin elon tehtävää.

No, kuka vaunuun nyytin istutti?
Kuka lipun kouraan (kätöseen) asetti?
Kuka määränpään päätteli
- ja mistä
- ja miksi?

Siinä sitä kuin kysymysten tulvaa:
Miten tultiin ihmisiksi.

*-Nyt kuljetaan jo näkyväisen takana
ennen kuin se pieni nytytti oli ees vaunussa
valkeassa lakanassa
matkalla kohti elonsa tarkoitusta.*

Kuka tarkoituksen asetti?
Kuka matkalle laitto?
Kuka halusi?

*-Oli joku ennen sitä.
Oli joku jossain, joka sääti.
Joku päätti.
Joku lupasi, että: -Kyllä minä!*

Mutta, miksi?

Ooi, tää ketju on pitkä!

Mutta ollaanko vieläkään
sen alkulähteellä.
- Ei olla.

Ollaan vasta siinä
mi on nyt tärkeä
tässä sydämen värinässä.

Sillä, jos tuo
mi matkan on tuonut
kun ollaan tässä päivässä ja ajassa
- ja mitä lukee siinä matkalipussa.

Jos se raide, suunta
onkin nyt ihan pielessä
ja edessä ihan muita asemia ja suuntia
- ollaan kuin elämässä ihan hukassa.

On kadonnut se oikea suunta
se alkuperäinen raide
se tarkoitus
tehtävä, minne mennä tuli.

Siks' sisällä polttaa
tuo ristiriidan näkymätön tuli
ja elo pian kuin tyhjiin sulii.

Ja sitten täällä
kaukana
matkan tässä päivässä
mietitään lääkkeitä
millä tuon ketjun vaurion vois korjata.

Millä kuin harhassa kulkevan riskiä vois pienentää
ettei se ... kuin kaikkein syyttömin
- tämä ihana ja ihmeellinen keho
sais turhaa värinää.

No, mielikö siinä syyllinen on?
Sitäkö tässä hoitaa tulisi?

Vaiko, tää kuin salainen kolmas
"kolmas mies" - tai nainen
mi tässä tuo, nyt ajattelevainen.

Syyllinenkö se
kun nyt ymmärsi
että tämä raide
ei vie perille.

Mitäs purkkia sille?

Ja, missä
mikä
on se perille?

Oisko jossain jotain pipettiä
jolla vois ottaa näytettä
ja sanoa että: -Tuota väriä.
Ja sitten korjautuisi se tie
ja jatkua vois elämän tehtävä.

Vaiko, viel' kuin viimeiseksi nyt:
Voisko sittenkin olla niin
että tämä kuin harhailu vaivoineen, sykkeineen
outoine kulkuineen kaikkineen
onkin juuri ... se elämäntehtävä.

Jos siinä nyytin pikku kätösessä olevassa lipussa
lukeekin juuri kaikki tämä.

Ja vielä, ellei ois nyt ollut tätä
pikku värinää ja vapinaa
ei ois edessäsi
tätä matkan tarinaa.

Niin, ja nyt kuin huokaa se
outo ja kummallinen kolmas: - ...

No, nyt minä jo unohdin
että ... mitä huokas se kolmas.

Oho! kuka unohti?
Joku viel' neljäskö?

Ai niin, nyt muistin, mitä huokasi se:
-Mikä tässä oikein on oikeata
mikä väärää?

-

Ja katsohan!
Nyt kun pulssiani ranteesta kosketan
... se tuntuu ihan normaalilta ja rauhalliselta.

Ja nyt jo kysyn...

Kuka kysyy?
Kolmas, neljäs... kuka?

-Onko kaikella kuitenkin aina... joku tarkoitus?

*

02.07.2015

(Junassa Toijalasta Tampereelle.
Vielä huolta sydämen rytmihäiriöistä)

Koetus on kova

Oi, mitä oikeasti teen minä tälle
sydämen värinälle

vaik' ymmärränhän minä
miten kaikki oikeasti on
vaan kuitenkin...
jokin epävarmuus mulla
onko tieto johon turvaan, todella oikea.

Vai, otanko kuin hurjia riskejä itseni kanssa?
Kuljenko tietojeni kanssa ihan harhassa
kun en usko "viisaita"
minua niin auttavia, palvelevia.

*-Niin, koetus on kova.
Uskoa ja luottaa
vaik' koko ajan horjua.*

*Vaan, jos et usko tätä
miss' itse sä kuljet nyt
on kuin ois yhteistyömme päättynyt.*

*Minkä sitten enää uskoksi uskoa voit
jos oman epävarmuutesi sijaan toit?*

*Miten sitten puhun sinulle
jos koko ajan epäilet
mitä annoin minä sinulle?*

*Eikö suurempi viisaus ole kuitenkin se
mi muualta tulee ajalliselle
suuremmasta tiedosta, ymmärryksestä
kokonaisuuden näkökyvystä ja tiestä
mikä tässä nyt, ja jo ennenkin aina tänne asti
on vienyt miestä.*

Koetus on kova
ja kuin pelätä koko ajan:

*-Hukkaanko pian tämän ajan
jollain salatulla riskillä, jonka päätteli ihminen
omaan tietoonsa nojaten.*

*Mutta, aina on se suurempi tieto
eikä sekään viel' ole se
mikä ihmisen vie merkitykselle.*

*Vaan, viel' suurempi on se elon tarkoitus
tie ja kulku
tavoite
ja saavutettu päätös
min tarkoitus on toteutua
itse kunkin kohdalla.*

Tämä on ajalle viel' uutta.

*Siksi, luottaa siihen
ett' tehtävä tehdyksi tulee
ja muu kaikki on kuin turhaa huolta
ja sen jälkeen vasta
on tarkoitus tulla pois - kuolla.*

*Siksi, kuin turha on murehtia elon hetkiä
sen kestoja ja tapahtumia.*

*Se kulkee tavallaan
ja ajallaan
ja se "kuin huoli" synnyttää sanoja
joilla on suurempia tarkoituksia.*

*Siksi, kuin kaikki tarpeen - huolikin
ja vaiva mi monesti ihmistä kuljettaa
sanoja syvältä syvältä kaivaa
ja esille saattaa
avuksi
tehtäväksi
turvaksi tulevain
ja joillekin jo olevain.*

- Itsellenkin.

*Vaan, uskoa ja luottaa
on koetus kova
ja aiheellinenkin
- oikeakin.*

Sillä, kuin herkkänä tulee olla aina.

*Ei koskaan saa olla liikaa varmuutta
sillä, se tieto
ett' oisin mä aina oikeassa
on vaarallinen tila*

*ja ihminen heikko ei sitä kestä
... alkaa pian luulla jo vaikka mitä.*

*Se pieni epävarmuus kaikesta on oltava aina
- se on ihmisen osa
ja kasvattava.*

*Mutta muista, edessä on unelma
ja se ei sinulta katoa.*

*Ole siis vain rohkea ja luota
mikä sinulle on oikeata
vaikka olisikin siinä vastuksia ja taisteluja.*

Se vain kuuluu tähän.

Ja nyt - lepää kaikesta vähän.

(Ja samalla hetkellä kuului junan kuulutus:
-Saavumme Tampereelle. Kiitämme matkustajia,
ja tervetuloa uudelleen.)

*

05.07.2015

Salatut sanomat

Oi, kuinka vaikeata
on löytää totuutta ja polkua
vaik' on kuinka selkeää ohjausta
tiestä
ja tulevasta.

Vaan, ei avaudu se
vaik' sanoja sanojen jälkeen
ohjaamassa lupaukselle.

Mikä on se?
Mikä on se vastaus tarkoitukselle?

Etten vain kuuntelis ja kuuntelis
etten vain kehon merkkejä tuntis
kuitenkaan ymmärtämättä merkkien tarkoitusta
kuin salattua sanomaa
jonka tarkoitus on ohjata
kohti tulevaa.

Keho raukkako pian täss' hajoaa
näitten merkkien alla
kun tuntemusta, värettä kaikkialla
enkä ymmärrä, miss' on se ovi
- ja miksei siitä jo mennä sovi.

Nytkin täällä
mökkini yläpetillä
aamuvaihaisen hiljaisella hetkellä
kuuntelen
ja kyselen
sanoja piirtelen ohjausta etsien
- ja kehoni merkkejä ihmetellen.

-

Hiljaisuudessa
sanojen muuttuneiden muhiessa
kuunnellessa tulevien puhetta
unelmoidessa
... kasvaa se
min kasvaa tulee.

*

21.07.2015
(Sydänrytmin vaihteluista)

Väreitä ja värähtelyitä

Minä mittailin
arvoja, väreitä eri toimien;
uinnin
kahvin
päiväunien
tunteita liikuttavien puheluiden.

Oliko vaarallista
vaiko hyvästä, mit elimistö tarvitsi;
hermoratojen rakentamiseen
sähköjärjestelmien kunnostamiseen.

Ja, kyllä! Tuli mieleeni sana, "kalibrointi".

Ja siitä sitten kirjoitin tämän:

Niin, mikä viisaus!
Saada ja nähdä, ymmärtää
tätä ihmiselämää ja tarkoitusta sen
kuin uudella tavalla selittäen
kehon ihmeellisen.

Kuten jo aiemmin esille tullut:
Oire
voi olla kehon kuntoutustoime
eikä aina huolen aihe
kuten niin monesti ymmärretään
tätä ihmiselämää.

Mutta, missä kulkee ero
terveellisen ja vaarallisen välillä
sillä, saattaahan olla niin, vai saattaako
ett' värinä
voi jäädä päälle.

Niin, kaikkea ei voi yleistää
sillä, onhan niin monenlaista ihmiselämää;
jollekin terveydeksi
jollekin sairaus sairaudeksi
ja syitä on monia.

Siksi, monia hoitoja tarpeellisia
ja kaikille ei voi antaa
yhdellä kertaa vastauksia.

Mutta, jos puhumme minusta
ja minun värähtelystä
rytmistä ja sen etsinnästä
kunnostuksesta kaikkineen
elon varmistuksineen

niin, minun kohdallani kulkee asia niin
ett' oireilla mennään tuleviin
ja niiden kaikkien kunnostusten kautta uusiin
sillä, kunnostettavaa viel' paljon on.

Ei korjaustoime ole loputon
mutta tehtävää viel' paljon on;
sisäistä
ja ulkoista
kuin on myös tehtävää
ja julki tuotavaa asiaa
- kuin uutta maailmaa.

Ei tämä nyt vielä ole uutta auringon alla
on vain kuin ajatelma
mahdollisuus
jota vaikea on tunnistaa
jos ei tunne mennyttä
eikä tiedä tulevaa.

Ja oleva
on vain tää hetki
mi jo mennä ehti
ja sen mukaan on vaikea
tehdä oikeaa diagnoosia.

Mutta aina
on myös mahdollista
ett' elimistö suorittaa omaa kalibrointia
ja säätää paikalleen itse itseään
kohti tervettä elämää.

Ja tuon on hyvä saada tapahtua
ett' keho voi oikein toimia, parantaa
kehon tilaa.

Mutta, jos tuo estetään
silloin kun se tarpeen ois
jää kehon oma kalibrointi pois

ja silloin keho vajavaisesti toimiva
ei voi vastustaa
vastustavia voimia.

Mutta, tuon kaiken huomaaminen
vaatii jo herkkiä silmiä
ja kuulevia korvia.

*

30.07.2015
(Sydänrytmin vaihteluista)

Kalibrointi

Se kalibrointi näyttää olevan totta
sydämen säätelyä, jotta
muotonsa, tahtinsa, taas löytää se voisi
ett' uudet osat terveyttä toisi.

Kestäähän se aikansa
totuttaa vanhat osat uusiin
vieraisiin
omiin soluttomiin.

Oppivatko ne?
Vai, korvaavatko vanhat omat ne
jotka vioittuneina poistuivat
joissa oli sisällään tieto ja taito
ihmisen rakenne aito.

Ihminen korvaa itse puutteen
jollain toisella omalla
- ei vieraalla aineella

siks' vaatii se aikaa
tottua uuteen tapaan ja rytmiin
- vanhan oppia uusiin tehtäviin.

Se, on se kalibrointi
kuin uudelleen asennus
ja tahditus

ja sitten
kun löytyy se uusi tapa toimia
se taas täydelleen antaa ihmiselle voimia.

Tarvitsee aikaa rakentaa
uusia soluja ja uudistua
- luonnollisesti kasvaa
kehittyä
ja uudistua.

*

5 Kohti uutta ja vapautta

Elämällä sittenkin taas tarkoitusta.

*Ja tämä kaikki
pienten, mutta kipeitten korjausliikkeitten kautta
kun etsin omaa vapautta
- ja löysin sen
minä vaivoistani taas paranen.*

*Ja toteutuivat sanat, lupaukset
elon kuin uudesta alusta
- runoilijan tiestä ja vapaudesta.*

22.06.2015

Palautuu polku lupauksien

Ajatuskin kiihdyttävä
mieltä
sisintä.

Muistot
ikävät
kaipaukset
katoavat
hellittävät otettaan
vähentävät värinät
mielen sotkut sekavat

- ja palautuu rauha.

Tavat
tottumukset
muistot, menemiset
suloiset puistot
- irrottavat otettaan.

Katoavat unelmat
väärät elon kudelmat
ja palautuu polku entinen
oma polku lupauksien

- ja olet vapaa
se elämän tarkoituksen takaa.

Ja olet saavuttava sen
- jota kaipailen
ja joka eteesi tuo sen
kaukaisen lupauksen
- kuin onnistumisen elon tien:

-*"Minä sinut perille vien."*

*

31.05.2015

Vapaus uhkailusta

Ja vapauduin minä vaivoistani
koko illan oireeton
selästä
sydämestä.

Lupausko täyttyi
ehto, min saanut olin:
"Kun syy on poissa, poistuvat oireetkin."

Vaan, miten kuin ihminen ihanin
vois olla syy kipuihin?

Vaan, syville syville
elon tarkoituksille
on kurkattava
kysyttävä
tutkittava...

jos ihminen rinnalla
ei ole oikea
elo kaikkineen pian vaikea
ja syvän stressin aiheuttaja

vaik' kumpikaan ei tekis mitään väärää
se vain elon tietä sivuun vääntää
siitä
mi elon tarkoitus ois
siksi
on toisen oltava
toisen rinnalta pois.

Ja koskee se kumpaakin
ei yksin toista
kas, jos toinen ei sovi, tue toista
ei toinenkaan silloin
voi elää eloa aurinkoista.

Vaan, teitten on jatkuttava toisaalla
kummankin omillaan.

On palattava maailmaan
joss' on vapautta
ja tarkoitusta sen
mit' varten täällä kuljen
omaa totuuttani etsien.

Olen vapaa elämästä
mi kulki rinnalla kuin uhkaillen:

*-Ellet pian palaa omalle polullen
niin, minä suren sun suruasi huokaillen
ja rinnallasi kärsien.*

*

07.06.2015

Jo toisen ikävän

Ikävän
jo toisen kerran elän
- toisen kerran saman ihmisen.

Kerran jo koetin
sen kestin... kuin hoippuen
- vaivastani parantuun.

Sitten palasin.
- Tuli alleni uudelleen alasin.

Ei luvallista ollut se
astuin uudelle puhdistukselle
kun koetin, josko sittenkin
yhteinen mahdollista ois
ja vaivat kehon pysyisivät pois.

Eivät pysyneet
vaan heti palasivat
ja viel' uuden ystävän mukaansa ottaen
- sydämen oudon värinän.

Ja sisäiseni jo taas kuulen kuin käskevän:
*-Jos vielä jatkat
näet meidän molempien kärsivän.*

Nyt ymmärrän
- vaik' tunnen hetkin
toisen jossain kaukana itkevän
ett' jokin tässä kuin suurempi tarkoitus on

jokin käsky kohtalon
mi ei salli tään enää jatkuvan
suhteen niin sitovan
hetkin kauniin, ihanan.

Vaan, kaikella aina puolensa
hetkin toisensa
kuin niin ihmiselämässä aina.

Ei elo voi olla aina kaunista.
Välillä pakko pakoilla
olla kuin piilossa ja rauhoittua
etsiä runoilijan vapautta
mi niin herkkä on
ja herkästi katoava.

- Ei synny sanoja
jos mielessä kiivautta.

Mutta, sen tiedän jo
ei syy ole tuo
miks' toinen ei tulla voi toisen luo.

Syy on kaukana
jossain elämän tarkoituksissa
sen alkuhetkissä ja lupauksissa.
Kuin sopimuksissa: -Sen teen
sit' palaan kuin alkuun uudelleen.

Ja jos tuossa on ristiriita;
elossa
ja tarkoituksessa

ja jos elo kulkee liian kaukana tarkoituksesta
jossa polku oma
on polkuun toisen muuttuva
silloin joku suurempi on tilanteeseen puuttuva
eri tavoin ohjaava
jopa komentava: *-”Ett’ palaja! jo omalle tiellesi sun
muutoin saat osan unohdetun.”*

Vaan, on
kuin ei ois omaa valtaa tässä
polun valinnassa
joku toinen voi olla päättämässä.

Ja silloin, kuin käsi suuri ihmistä koskettaa
vähin erin ohjaa;
ensin hellin huokauksin
sitten käsin kovemmin
kehoa jo rajummin
vaivoin kummallisoin
ett’ estyis tie
mi erille omasta vie.

Saahan sitä taistella ihminen
viel’ pyrkiä erillen
vaan, jos jossain joku
vaiko itse lie
ett’ millainen ois oltava se oma tie...

se lupaus, sopimus
kuin purkamaton on
tieltä poistuminen mahdoton.

Ja silloin ihminen kuin valita saa;

kipujenko kanssa
vaiko iloiten taivaltaa
sillä, tässä ei ole omaa valintaa.

Tie voi käydä pian kuin kohti kuolemaa
kun kaiken aikaa vain sairastaa.

Tämä ois nähtävä ja ymmärrettävä
ja kellä se näkökyky nähdä
hän voi menestyä
- hänellä on tehtävä.

Mut' näkemätön
jos ei merkistä ymmärrä
raskas voi olla elonsa tehtävä.

Ei tämä lyhyt kuvaus tietenkään kaikkea selitä
mutta se selittää tään
miss' tänään mennään.

Ja jos nyt ihmetellään
miks' pitää kahden ihmisen
- vaik' niin suloisen
pysyä erillään

on tuossa selitys syvälinen
mi ei monen mielelle sovellu lain
- minä vain tällaisen osan sain;
kertoa ja kuvata
tätä eloa
ja sen tarkoitusta.

Niin on outo elo ihmisen
ja kovin monimutkainen
ett' se mi sopii yhdelle
on jo täysin vierasta toiselle.

Mutt' kaikkea on kaikille
kulkuja elon tarkoituksille
ja maailman oudoille kuville.

16.06.2015

Minä paranin

Ja totisesti kävi se niin
ett' vaivoista vapauduttiin
kun omalle polulle palattiin.

Vaikea uskoa
mutt' uskottava se lie
kun vaivoja matkalle
ja huolissaan ihmetellä
mihin tämä tämmöinen elo minua oikein vie

kun lääkäreiden
lääkkeiden
uhkat ylleni kasaantui
ja elämä umpeutui.

Mutta,
paluun kautta omalle tielle
karisivat kivut
karisivat uhkat
avautuivat taas elämän ilot
- ja rauha.

Elämällä sittenkin taas tarkoitusta.

Ja tämä kaikki
pienen, mutta kipeitten korjausliikkeitten kautta
kun etsin omaa vapautta
- ja löysin sen
minä vaivoistani taas paranen.

Ja toteutuivat sanat, lupaukset
elon kuin uudesta alusta
- runoilijan tiestä ja vapaudesta.

*

03.07.20115

Ei runoja ilman tunteita

Ei runoja ilman rakkautta
ei ilman ikävää, syvää kaipausta
muistoja
ihania puistoja
joiss' illoissa onnesta juovuttiin
- joiss' eron raastavan jälkeen itkettiin

rukoiltiin...

ett' jos joku...
sinä suurempi suuri:
-Katso, mun silmäni kosteat
värisevä huuli.

Hän kuuli, minä uskon niin
vaik' ei mitään viel' näykään
- vain pelkkää ikävää.

Mutt' yhdessä hetkessä
on kyynel pyyhitty pois
- miten elämä taas kauniimpaa olla vois.

Vaik' aina
sydän värisevä raukka
pelkää
ett' otetaanko viel' tämäkin
minulta taas joskus pois.

*

6 *Totuus ja valhe*

30.07.2015

Totuus - valhe

Kuten jo kerran aikaisemmin totesin:

"Tämän päivän totuus
on huomisen valhe."

Noo... jos ei nyt aina suoranainen valhe
niin, ainakin puutteellinen tieto
- kuten käy taas tämän päivän totuudelle huomenna
kun avautuu taas uutta.

Vaan, eihän ihminen ees kestäisi totuutta
- nähdä kaikki kerralla -
mutta, pieninä palasina
sopivina suupaloina
sen sulattaa voi ja ymmärtää
näkymätöntä
ja viel' salattua näkyvää.

Pienin palasin siis
ja pienin askelin
viisautta kohti astelin.

Samoin kuin tuo
min juuri (Areenasta) katselin
merivirroista
ja valtamerien pimeydestä kaikkineen
salattuine maailmoineen.

- Ja miltä näyttääkään se
kun sinne sytytetään valo!

Siel' on maailma toinen
kaunis
ja osin samanmoinen
vaik' suurelta osin viel' tuntematon.

Samoin meille viel' avaruuskin on;
pimeätä ainetta
kuin synkkää merta

vaan, jos saisimme valon pimeään aineen sisään
näkisimme maailman, jost' emme vielä tiedä mitään
mutta silti se maailma
allamme merissä on
ja samoin se maailma salainen
myös yllämme on.

Ja vielä,
jos vaikka näemme, tai näkisimme
kaiken sen pimeyden sisään
on se vain näkyvä silmillemme
aivoillemme ymmärrettävä.

Vaan, se kaikki
mi näkymätöntä siellä on;
 alla
 ja yllä
sinne ei näkökyky
ei ymmärrys yllä.

*

7 Taikurin nainen

20.06.2015

Runoilijan kahleet

Täytymiset sitoo
ajatukset sitoo
muistamiset sitoo
velvollisuudet vie huomiota

olet omista ajatuksista poissa
maailmoissa joissa toiset sun tietäsi vie
etkä ees aina tiedä
minne se sinua vie.

Toisille tämä on arkea
ja kaikella aina aikansa
mutta runoilijalle, joka kaipaa vapautta
tuo kaikki on kahletta, ja kuljettaa pois
missä oikeasti vapaana ois.

*

20.06.2015

Virtojen on virrattava

Kohtasin sattumalta elämäni naisen
kymmenen vuoden takaisen.

Kuinka itkinkään ja ikävöin silloin
monin päivin, illoin
kun tiemme erilleen joutuivat;
 sinä ihaniin uusiin
 minä runoilijan sumuisiin.

Sanoja
... oi, sanoja
niitä syntyi kuin solkenaan, sen muistan
ja tämän
jonka runoksi puin tuskani keskellä:

"Tuhat runoa kirjoitin sun lähtösi jälkeen
tuhat runoa kirjoitin meistä
- ja mun yksinäisistä teistä."

Vaan, senkin muistan:
Ei luvallista ollut se enää edemmäs
ja sen, kuinka kirjoitin:
"Ei virtaava vesi saa jäädä paikalleen pyörimään
- vesi pilaantuu..."

Ja kuitenkin
vielä niin ihanaa oli kaikki.

Ja sama ongelma aina
ei luvallista ole pysyä paikalla
jäädä johonkin ihanaan syliin
- aina mun ihanat päättyy kyyneliin
ett' vesi virrata vois
... ett' uusi vesi virvoittava virrata vois.

Ja vesi on virrannut
vaik' hetkin kyynelistä suolaantunut
vaan, siinä puolestaan
on runoilija puhdistunut.

Mitä nyt sanoisin tästä
runoilijan elämästä, pian yksinäisestä
kun en tarttua enää uskalla uuteen unelmaan
kun tiedän senkin päättyvän
murheeseen musertavaan.

Olenko onnellinen?
Olenko surullinen?

Olen...
onnellinen menneitten monista muistoista
surullinen syleistä jo pian unohtuvista.

Olen...
onnellinen vapauden sanoista
surullinen sanojen hinnasta.

Josko viel' joskus ois mahdollista se
ett' ois ihminen rinnalle
joka ei purojen virtoja sotkisi
ei vapautta rajoittaisi

vaan, osaisi
eläisi rinnalla auttaen, kantaen
puron kulkuja viel' avaten
ja virtoja vahvistaen

ett' voisin olla kerran se
iloinen runoilija toiselle ihmiselle

*

25.06.2015

Minä haaveilen

Minä haaveilen...

naisesta
sirosta ja kauniista
- sellaisesta... elämän kauniista.

Minä haaveilen...

rannoista
metsistä, kallioista
- ja merestä.

Minä haaveilen...

luonnon rauhasta
jossa kuunnella sisäisiä maailmoita
saada ne sanoiksi, kuviksi
- tulevien unelmiksi.

Minä haaveilen tanssista

ja hellästä sylistä
saunasta
illoista ihanista
kynttilöistä
puhella tuntemattomista ulottumista

kaikesta...

mi ruokkia voi runoilijan sydäntä ja sisintä.

Tällaisista minä haaveilen

- ja hitaasti kasvavista syvistä tunteista.

Mistä haaveilet Sinä?

-

Ai, millainenkö minä?

Noo, lue sieltä
rivien välistä
ja tunne
mun sydämeni syke.

*

26.06.2015

”Se jokin”

Olen kuullut
nähty ohjelmia
joill’ verrataan ihmisiä toisiinsa
annettujen faktojen
halujen
haaveiden kautta
niistä etsitään toinen toiselle sopivuutta
- kuin olisi se yhteinen haavemaa
sitä oikeata rakkautta.

Vaan, vaik’ olisi toinen näin
kuinka toiselle sopiva
ei se kuitenkaan olla voi totuutta
ellei toisessa ole sitä sisintä salaisuutta

sitä jotakin... ”se jokin”
mi toisen kuin hulluksi toiseen saa
hän vaik’ mitä toisen eteen
sen johdosta tekee.

Eikä ymmärrä sitä toinen ihminen
ympärillä oleva
miks’ toinen niin toisesta
kuin juovuksissa onnesta
lemmestä, ilosta
rakkaudesta, himosta
sitä toista kohtaan
vaik’ ulkopuolisen nähden
ei hänessä ois kuin mitään kummallista.

-Mitä se siinä oikein näkee? hän kyselee.

-Mitä erilaista ihmeellistä nyt siinä
toisessa ihan tavallisessa ihmisessä
kun toisilleen niin lepertelevät ja silittelevät...

-Mä en kestä! kattella, hän huokailee vain.
... Oi, miten hän tuon ihanan tunteen itselleen sai?

-Ja mistä ois minulle, hän miettii

sama onni vieressä olevalle
vähän kateelliselle toisten ilosta ja onnesta
siitä jostain salaisesta toisten ilosta ja onnesta
siitä jostain salaisesta, jota hän ei ymmärrä, ei nää

- ”se jokin” ei ole vieraille näkyvää.

Vain seuraukset on
ja ne...
rakentavat ja jatkavat
tätä elämää ihmisen
joka sisällään
ain salaisesti etsien jotain sitä
- vaikkei hän oikein tiedä, mitä
kun sitä ei voi kuvata
voi vain jotenkin kuvitella.

Mutta!
sitten kun se jokin on siinä
sun edessä
sinä huokaat kyynelsilmin:
-Oi, aivan kuin oisit sä aina ollut mun elämässä
vaikka juuri vasta tavattiin
ja eilen ensi kerran halattiin.

Miten selität tuon, ihminen
tuon salaisen "se jokin" -tunteen
joka on kuin suuri se kummallinen "sisäinen kutina
jota ei voi raapia".

Elämän salaisuutta.

Ja se vasta
tekee rakkaudesta sitä todellista
joka kuin kaiken kestää
ja kaiken kärsii

joka toisen tähden
kaiken rikki menneen parsii
ei millään toisesta rauhaa saa
vaik' kulkis, eläis hän jo jotain...
tai vielä, ihan toista maailmaa.

Siinä sitä
jossain syvällä sisällä olevaa
ihmisen unelmaa.

Tämän aamusella kirjasin
heti kun heräsin
ja verhojen välistä kurkkivia
viiltävän kirkkaita
auringon ensi säteitä vuoteellani väistelin.

-Mitä! Minäkö rakastunut? No-EN!
Mutta, tässä vain kuin salaisesti haaveitani asettelen.

24.06.2015

Taikurin nainen

Oi, siunattu päivä!

Sateinen hetki
rauha kaikesta tekemisestä
puuhailusta mökillä.

Tutustuin Edelfeltin elämään elokuvan kautta
ja rakkauteen Virginieen.

Hän maalasi naisen:
Otti yhdeltä tulisen tukan
toiselta kauniit pitkät käsivarret
kolmannelta kehon kauneutta...

- Kasvot viel' oli löytymättä
ne joltain neljänneltä
viidenneltä, kuudennelta
- vai ottiko lie Virginieltä.

Kulkeuduin ajatuksiini
muistoihini
oman elämäni naiseen
- naisiin.

Maalaan kuin taulua minäkin
maalaan elämällä
etsimällä
... kuin ikuisesti etsimällä sitä oikeata
vaik' oikeita ollut useita
- oikea kukin kohdallansa.

Yhdellä kauniit kasvot
valkeat hampaat ja raikas nauru.

Yhdellä nuoruuden kiihko ja kiivaus.
Toisella lempeä luonne
sisäinen hymy ja rauha.

Yhdellä kätten taito ja
kuin väsymätön toimeliaisuus.

Yhdellä paljaaksi ajeltu ja jatkuva halu
toisella ihana pehko.

Eräällä gasellin kepeä kiinteys
toisella pehmeä, liian pehmeä, liha.

Yhdellä ahdas niin ihana
toisella liian laaja.

Mutta, kussakin osa kauneutta
unelmani naista
niistä maalannut kokonaisuutta
sitä syvällä sisälläni kaivattua
- aina vain kaivattua.

Mutta, vain yhden kanssa syvällistä puhetta
sitä sielun koskettavuutta
- vaik' jokainen ollut tavallaan
kuin kaukaisesta tuttua.

Mutta silti,
viel' jotain mun taulustani puuttuu
"Taikurin nainen" -taulusta
siitä kuin lopullisesta kuvasta.

Ulkoiset yksityiskohdat kaikki jo taululle maalattu
sisäisen koskettavuuttakin monella tapaa;
 lempeyttä
 kiukkua
 vihaa
silmiä säihkyvää katsetta
huulien pehmeyttä
ja kehon kuumuutta.

Vaan, jokin vielä puuttuu;
 jokin kuin syvin olemus
 sen kosketus
joka painautuisi mun sisintäni vasten

joka yhtyisi sisimpäni kaipaavaan kehoon
joka syliinsä ottaisi koko elonsa kaivatun
joka sanoisi: -Minä olen tässä
 sun rinnalla elämässä.

Joka kantaisi mun sisintä
antaisi sille turvaa ja voimaa.

Joka ei vain patoaisi
 mun sisimpäni voimakkaita virtoja
vaan, avaisi ne
 avaisi uomia sanoille tuleville
 - auttaisi unelmille.

Joka sisäisen kautta
antaisi muodon tauluni kasvoille;

sille hellän hymyn
ja pehmeät kädet
kulkisi rinnalla elämän tehtävät
mit' vielä tekemättä ovat
mitä varten kaikki tää kasvu ja vaiva.

-Oi, sinä kaukainen!
Tule, ja syvimpäni unelmat kanssani esiin kaiva!

Näin piirtyisi valmiiksi taikurin taulu
"Taikurin nainen" - ja elämäni laulu

sillä ilman sitä
syvintä sisintä ja sen hehkua
ei synny niitä kauniita koskettavia sanoja
jotka sisältävät rakkautta
- vaik' kuvaisin vain harmaata talon seinää.

Vaan, jos piirrän minä näkyville elämää
se syvistä sykkeensä saada voi
joss' avautuu se ihana uuden aamun koi.

- Mitä muuta runoilija enää elämältä toivoa voi.

*

Ja kuten jo Shakespeare aikoinaan kirjoitti:

"Ei tohdi runoniekka kynään käydä,
jos sit' ei kasta lemmen huokauksiin;
mut silloin villin korvaa runo hurmoo
ja tyranniinkin hellyytt' istuttaa."

*

- Loppu -

Ja tähän loppui myös matka noin vuoden mittainen
monien tapahtumien ja kaipauksien
ja alkaa se uus
jokin viel' tuntematon tulevaisuus
jonka toivon täyttävän sen
sisäisen salaisen kaipauksen

joka kuvaisi koko eloni oudon kudelman
ja täyttäisi matkani unelman.

*

Kiitos seurasta.

-Harri